

Nota autoarei

Această carte a fost scrisă în toamna anului 2013. La început, neștiind să folosesc computerul, am scris de trei ori textul de mână. Însușindu-mi „tehnica” utilizării tastaturii ruse, m-am apucat cu satisfacție să închipui formatul fizic al cărții. A ieșit o carte de dimensiunea A4, cu legătură de sârmă, iar pe coperta 1 se afla fotografia făcută de fiul meu în Malibu, a doua zi după stabilirea lui cu familia în America. În cadru se disting trei persoane – soția lui împreună cu cele două micuțe ale lor, privind spre oceanul infinit. Un ocean de probleme? Sau un ocean de speranțe? Trei siluete, ca niște umbre, năucite în fața acestei mari necunoscute. De undeva străbate lumina soarelui, dar soarele însuși nu se vede.

Sașa nu s-a așteptat să creeze o capodoperă (părerea mea), care, pentru mine, a devenit un simbol, ce mi-a creat o stare de spirit care m-a făcut să aștern pe hârtie cuvintele de mai sus.

Titlul cărții, *Călătorii*, e lipsit, probabil, de originalitate, dar trebuie acceptat așa cum este, fiind un fapt de viață și plauzibil. Iar dedesubtul acestuia se află un subtitlu – *Impresii*.

Ce am vrut să spun cu acest lucru? Eu, de fapt, nu sunt stăpânită de gândul de a descrie amănunțit fapte istorice – în general, faptele nu mă prea interesează, chiar dacă această afirmație pare oarecum contradictorie: bineînțeles că în carte sunt descrise fapte reale, mai degrabă amintiri legate de ele, care par uneori imprecise și confuze. Impresiile, în schimb, în accepțiunea mea, reprezintă reacția la aceste amintiri.

E clar? Nu prea? Foarte bine! Exact la asta mă aștept de la cititor, și anume la impresii.

Tatiana Geringas

Despre mine

Eu – Tatiana Geringas, născută Schatz.

M-am născut în anul 1945, la Klin, în Regiunea Moscova.

Tata – pianist.

Mama – șefa casieriei la *Teatrul Bolșoi*.

În 1952 am intrat la școala generală, frecventând în paralel școala de muzică.

În 1964 am fost admisă la Conservatorul din Moscova, la clasa lui Heinrich Neuhaus, iar după moartea acestuia, la clasa lui Stanislav Neuhaus.

În 1967 m-am căsătorit cu David Geringas.

În 1971 am absolvit Conservatorul.

În 1971, pe 2 martie, s-a născut Sașenka.

În 1975 am emigrat.

În 1976 ne-am stabilit la Hamburg.

În 2000 ne-am stabilit la Berlin.

În 2004 are loc căsătoria lui Sașa cu Katharina.

În 2006 se naște nepoata Polecika (Polly-Josephine).

În 2008 se naște nepoata Leecika (Lea-Matilda).

În 2011 copiii se stabilesc în America.

Un locotenent tânăr îl roagă pe Dodik (diminutivul numelui David, n.tr.) să deschidă geanta diplomat în care, la suprafață, era pus LP-ul pe coperta căruia era fotografia cu portretul lui în format mare. Îl întreabă: dumneavoastră sunteți?! Apoi îl invită să-l urmeze.

Lungul coridor ne duce spre ieșire, direct la avion. Simpaticul locotenent ne strânge mâna și... ne urează drum bun...

Cu doar două ore mai devreme, eram la aeroport: mama, tata, sora și prietenii bine fardați pentru a nu fi recunoscuți. Atmosfera e îngrozitor de tensionată, timpul expiră, trăim o adevărată dramă: mama, plângând în hohote, se năpustește asupra mea, apoi asupra lui Sașa și a lui Dodik. Ne luăm rămas bun pentru totdeauna.

Cu picioarele înmuiate, privind înapoi, intrăm într-o gaură neagră din care nu există cale de întoarcere.

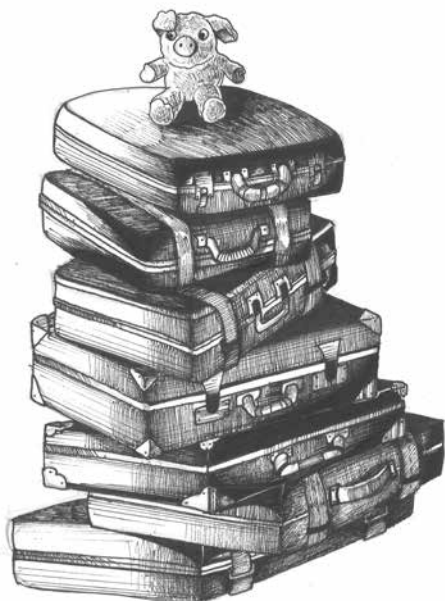
Cu câteva zile înainte de plecare era forfotă, pregătiri pentru drum, un adevărat du-te vino al rudelor, prietenilor și cunoscuților în apartamentul nostru extrem de mic, de două camere, de la periferia Moscovei, unde fuseserăm mutați cu două luni înainte de plecare din kommunalka noastră (despre ea vă voi povesti ceva mai încolo). Toți gătesc, mănâncă, discută, întrerupându-se reciproc, despre emigrare, despre cine, ce și cui a povestit despre asta și ce sfaturi a primit. Discutau cu atâta înflăcărare, încât uitaseră de ce au venit.

Părinții meu au perceput dureros decizia noastră: tata nu voia să-și dea acordul scris pentru plecarea noastră – această procedură fiind pe atunci obligatorie. Mi-a strecurat în palmă foaia în alb semnată de el și a bombănit: „Scrieți ce vreți voi”.

Prin plecarea noastră îl privam pe el de încă o plecare peste graniță (e.g. cu ansamblul în Cehoslovacia), care ar fi fost oricum și ultima lui ieșire înainte de pensionare. În schimb, mama suferea din cauza jignirilor aduse de cațele de serviciu: „Așa deci? Pleacă în Israel? Își trădează patria?”. Era inutil să intri în polemică cu ele, ba chiar riscant.

Părinții lui Dodik se comportau mai calm. Ei visau să-și trimită toți copiii în afara țării în care familia lor a avut de pățimit din cauza antisemitismului. Ulterior, toți copiii, chiar și ei înșiși, au emigrat, împrăștiindu-se în lumea-ntreagă.

Pe podea sunt șapte geamantane, iar în ele se află toată viața noastră care, deci, trebuie dusă la vamă pentru a semna declarația vamală. Cu o zi înainte de plecare, Dodik și tatăl lui au plecat la aeroport, au predat, așa cum se prevedea, geamantanele pentru verificare, devenind martorii unor scene revoltătoare: vameșii se purtau înfiorător cu lucrurile celor care plecau și cu cei care călătoreau: zbura pe podea un binoclu sau un telescop – „mă scuzați, a căzut!” – lucruri îngăduite de autorități să fie scoase din țară – sau smulgeau din mâinile copiilor plușurile și le spintecau în fața lor în căutarea bijuteriilor ori, pur și simplu, ca să-și bată joc de ei.

Întors de acolo, șocat de cele ce văzuse, Dodik a declarat că, dacă mâine, la plecarea noastră, vor proceda la fel și cu plușul Hriușa (nume onomatopoeic dat purcelușilor, n.tr.) al lui Sașa, o să-i facă praf pe toți!

Și iată, în sfârșit, ajungem în avionul înțesat de pasajeri: zburăm, îmi arde capul, tensiunea e de nedescris, nu vorbim unul cu celălalt. Ce ne așteaptă?? Doar era un drum care nu știam unde ducea!

Sașenka (diminutiv al numelui Alexandr, n.tr.) se uita pe ferastră și, deocamdată, îl avea pe Hriușa, dar urma să se lase seara, iar el obișnuia să-ntrebe: „Unde-i bunica?”. Doar crescuse cu ea, nu cu noi, care plecam în turnee, îl pupam pe obrăjor – „Pa, Sașenka!”, ne întorceam acasă, iar îl sărutam: „Salut, Sașenka!”. Uite așa era relația noastră cu el. Și iată că a pus întrebarea, iar apoi a izbucnit în plâns. Încercam să-l liniștim cum puteam, cu nervozitate, fără pricepere și fără răbdare.

Rămași doar noi trei, va fi trebuit să învățăm multe. Sașa avea patru ani și aceasta era o primă situație în care începeam să-l cunoaștem.

Zburăm. Dar de ce tocmai la Viena? Ne era cunoscut faptul că acolo avea loc împărțirea publicului în două „tabere” – Israel și America. Ne-am dus imediat la departamentul american. După un scurt control, ne-au urcat în autobuze și ne-au dus la hotel.

La intrarea în clădirea cu tencuială deteriorată stătea un gardian care lăsa să intre una câte una persoane din această mulțime agitată, strigând tare și greșit numele celor care așteptau. După

ce s-a asigurat că sunt prezenți toți, a început operațiunea repartizării pe paturi, care s-a lungit mult prea mult. Această zi grea, de răscruce, era pe sfârșite. Am avut stări de nervozitate, ne-am istovit, iar apoi ni s-a făcut foame.

Am ieșit, uitându-ne pe stradă jur-împrejur. Am găsit o bodegă – primul nostru „restaurant” vienez – și am comandat ceea ce era mai ieftin – crenvurști vienezzi (bine că Dodik a reușit să se facă înțeles în limba germană). Am mâncat, dar banii care ni s-au alocat pentru început de către organizația pentru ajutor nu ne-au ajuns pentru a achita consumația și chelnerul ne-a iertat deficitul cu un aer disprețuitor. Mă simțeam pierdută.

Un lucru era clar: trebuia să ne familiarizăm și să ne obișnuim cu toate lucrurile noi – limba, oamenii, comportamentul lor. La fiecare pas întâmpinam situații neprevăzute, se iveau noi probleme, ne confruntam cu decizii de luat. Dar un lucru era deja acceptat – unul incontestabil și irevocabil: ne aflam acolo, aveam și trebuia să avem forțe să pornim pe această grea și necunoscută cale, ca drumul spre Lună.

La Viena am stat zece zile. Hotelul nostru se afla la marginea orașului lângă un parc splendid, pe ale cărui poteci, printre arbori seculari și arbuști înfloriți se plimbau păuni, fluturându-și mândri și îngâmfați evantaiul cozii.

Mersul pe la instituții, așteptatul la cozi, întrebările nesfârșite și completarea unui alt document pentru confirmarea identității ne

